

Apte 1

Naya Apte

Markéta Monserud

Czech School of California 9. Třída

18.10.25

Reportáž o bombardování Prahy během 2. světové války

Dnes na programu Neuvěřitelné Příběhy z Historie! Budeme mluvit o bombardování Prahy během 2. světové války a o příběhu jedné ženy, která si zachránila život, protože nedodržovala zákony.

25. března 1945 stovky amerických bombardérů zamířily na Prahu. Předchozí útoky, jako ten 14. února stejného roku, byly z důvodu chybného nastavení navigace a místo Drážďan byla bombardována Praha. Ale tentokrát vše bylo úmyslné. Letadla mířila na specifická místa a oblasti kolem Prahy. Útok zasáhl mnoho vojenských letišť a průmyslových center, s úmyslem zničit místa, kde lidé vyráběli věci a pracovali pro Němce. Přesto bylo zničeno kolem 90 městských domů. 235 civilistů bylo zabito.

Georgina Teyrovsky nebyla jedna z nich. Georgina, narozená 14. dubna 1924 jako Jiřina Šicová, bydlela v Praze a v pouhých 20 letech pracovala v továrně. I když se bombardování úmyslně konalo v neděli, aby se minimalizovaly ztráty, Georgina a její spolupracovníci byli nuceni pracovat o víkend právě v den bombardování. Ačkoliv si Američané mysleli, že zničili prázdnou továrnu, zabili 92 lidí. Ale jak přežila Georgina? Ona prostě nešla, kam měla.

Apte 2

Když sirény začaly houkat a signalizovat útok, lidé byli ihned posláni do podzemních bunkerů, které byly udělány, aby byli odolné vůči bombám. Ale Georgina odmítla jít. S jedním pánem si vzali kolo a jeli do pole pryč od letiště. Bomby začaly padat kolem nich a hluk byl nesnesitelný. Kousky bomb, šrapnely, létaly všude možně. I přes jejich snahů zůstat v bezpečí, jeden kus zranil Georginu na stehně. Celý útok trval asi 20 minut.

I když byla zraněná, jejich útěk jim nakonec zachránil život. Bunkr, do kterého se měli schovat, byl během bombardování zcela zničen a všichni v něm zemřeli. Pán, který Georginu doprovázel, jí nakonec srdečně poděkoval. Zoufalá Georgina šla domů, protože ve srovnání s jinými zraněními, to její nebylo hrozné. 6 měsíců jí to bolelo, kulhala, ale stejně jí doktoři nemohli pomoci.

Nakonec se její rána zahojila a uplynulo 30 let. Jednoho dne se ale její tělo zbavilo toho kusu kovu.

Někdy se uplatí řídit se vlastním úsudkem a ne slepě dodržovat nařízení.